

ХТО СЬОГОДНІ ГОЛОВНИЙ (Excerpt in Ukrainian)

Translated by: Jarina Liubuska

Contact of the translator: yaryna.liubuska@gmail.com

Як ми ростемо

Все/Починається все так/все починається так: спочатку ти, розміром з (маленька, наче/немов) сардельку/а, живеш у мамину животі, а коли досягаш розмірів буханця хліба – приходиш у світ/з’являєшся на світ. Перше/Спочатку ти ростеш у довжину, а коли вже вмієш ходити – у висоту. Ти відчуваєш невимовну радість, коли досягаш/Яке щастя, коли ти можеш досягти дверну ручку, а ще більше щастя – коли тобі вдається самостійно ввімкнути світло/ – то вже справжнє щастя.

А називають дівчат ось так: Ніка поки що /маленька/ дівчинка, як і її сестричка Лія. Їхня сестра вже дівчина, а мама – жінка. (Щодо хлопців, то хай самі думають, як там у них.) Колись Ніка також буде дівчиною, а згодом і жінкою. Їй, звісно, цікаво, коли це все трапиться і як вона знатиме, що вже дівчина, а згодом і жінка.

Лучка/Луційка їй пояснює:

“На все свій час/Не хвилюйся, ти точно знатимеш/зрозумієш, коли це станеться. Але спочатку тобі треба навчитися казати “РРРОСТИ”. А ти ще так не вмієш. Ти кажеш “Л”. ЛОСТИ”. Послухай слухай мене: РРРОСТИ”. Чуєш, як мій язик **торохтить/гуркоче?**”

Ніка зрозуміла сестру і заходилася тренуватися:

“ЛЛЛЛ. ЛОСТИ.”

“Ні, Ніко, в тебе зовсім не **торохтить**. Дивись: РРРР. Язык має **торохтіти**, як трактор. РОСТИ.”

Ніка намагається/пробує:

“ЛЛЛЛ. Тлактол. Лости.”

“Ні, – каже **Луційка** – сьогодні не вдається. Ти ще замаленька. Спробуй завтра.”

Ніка схвилювана/стурбована/непокоїться. А що, якщо завтра буде запізно, і її язик ніколи не **загуркоче**, і вона /ніколи/ так і не стане дівчиною, а згодом і жінкою? Через хвилювання вона весь день вчиться казати: “РРРР”. Навіть пізно ввечері, коли її мама, а вона вже жінка, прощається на добраніч, Ніка продовжує тренуватися: “ЛЛЛЛ. Тлактол. Лости.”

Не вдається! /Геть/Зовсім не вдається! Втративши надію Ніка засинає, і їй сниться Л, яка гулкоче, замість того аби **гуркотіти**. До ранку Нікин язик добре відпочив. Дівчинка знову пробує затремтіти язиком. Аж раптом – Л загуркотіла – РРРР! Вдалося! Їй вдалося!: “РРРР! ТРАКТОР! РОСТИ!” - не вгамовується. Вона швидко встає з ліжечка і боса біжить шукати **Луційку**, аби похвалитися/поділитися своїми успіхами. А **Луційка** тим часом снідає.

“Руційко, Руційко, я вже вироста!” - радісно кричить Ніка. “Посрухай: Трактор! Чуєш, як гуркоче? Я вже верика! А/Тепер я скоро стану дівчиною, а згодом жінкою?”

Коли Ніка буде/стане дорослою/Коли Ніка виросте

Нещодавно Ніка святкувала свій четвертий День народження./Зовсім недавно Ніці виповнилося аж чотири роки. Вона вже давно навчилася показувати на руці, що їй уже аж чотири роки! Насправді, це не так легко, адже четвертий пальчик загинається/хоче донизу. Тому їй треба іншою рукою тримати мізинчик, аби четвертий пальчик міг спокійно випростатися. Мама стверджує, що це можна зробити/показати і по-іншому: можна сховати великий палець. Але Ніці ця ідея видалася зовсім/геть невдалою. Великий палець перший, а заховати треба останній, адже роки йдуть по черзі: спочатку тобі один рочок, тоді два, три... З кінця починати не можна! Ех, коли тобі п'ять років, усе набагато простіше: треба показати всі п'ять пальців. От тоді вона буде доросла! А згодом ще й піде до школи, малюватиме кола і лінії у великих зошитах і знатиме, скільки буде сім додати один. А ввечері вона буде вчитися і робити домашні завдання, і коли мама скаже: "Ніко, час спати." – вона відповідатиме: "Нема часу, треба робити домашнє".

А вже скоро Ніці можна буде різати ножем. У неї буде великий гострий ніж. Ним вона нарізатиме картоплю, хліб, сир і цибулю. Цілими днями вона різатиме і різатиме, **наріже** і нашинкує всю їжу з холодильника і з усіх тумб. А тоді вона приготує мінестроне для всієї сім'ї. Але дещо вона все-таки зробить не так як мама: вона не рюмсатиме. Справді ж кумедно, коли мама розпускає нюні через цибулю.

А коли ще більше виросте, то під светром носитиме бюстгальтер, до школи ходитиме у чобітках, які взуватиме на капронові колготки – точно так само, як **Луційка**. Чобітки будуть, звісно, на підборах, а на губи Ніка зранку наноситиме помаду, аби вони світилися/блищали/сяяли, наче марбли. До школи Ніка їздитиме шкільним автобусом і носитиме сумку через плече. Прийшовши додому, вона розповідатиме про своїх шалених однокласників. Вона знатиме англійську і казатиме: "Ван, ту, фрі, фор, сенкс і сорі!" Коли її питатимуть, як справи в школі, використовуючи найкрутіші слова, відповідатиме: "Все кльово," а інколи – "Хард".

Ніка - шукачка капців

Коли зранку хтось з дітей не може знайти свої домашні капці, мама не каже: "Кицька/мишка вкрала", – а відповідає: "Мабуть, вони там, де ти їх вчора ввечері зняв/Мабуть, вони там, де вчора ввечері впали тобі з ніг".

Добре, що Ніка завжди все знаходить. Як тільки вона чує: "Де мої капці?" і незмінну мамину відповідь, одразу вирушає на пошуки. Шукає всюди: на всіх полицях, за диваном, у шухлядах. Вона така малесенька, що може глянути/залізти навіть під ліжком і за шафою. Вона перевертає/заглядає в усі кутки і дирки в будинку. А всі інші чекають зі своїми босими ногами в/на ліжках.

І ось з'являється Ніка, тримаючи в руках повно капців: червоні несе до Тіна, сині для Луційки, а жовті – для Лії... А її ніжки і досі/ А сама Ніка і досі розгулює боса по хаті/домі/холодній підлозі! А де ж її рожеві капці?

А тепер черга Тіна, Луційки і Лійки, які вже мають свої капці, вирушити/кинутися на пошуки, а Ніка тим часом чекає на дивані.

Вони теж шукають по всіх кутках і дирках. Заглядають навіть у духовку, корзину для білизни і навіть дивляться за холодильником. А рожевих капців ніде немає. Нарешті до

Луційки приходить ідея подивитися в ящику для іграшок. Поглянь: ведмедик у рожевих капцях! Мабуть, вночі йому було холодно і він вирішив взутися. Луційка несе капці до вітальні, а Ніка радіє. Якщо вже ведмедикові в шубі було холодно, то що казати про Ніку, в якої/у неї ж на ногах немає жодної шерстинки!